

Sygn. akt V KK 550/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2021 r.

sprawy **T. S.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i
innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W. ,

z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt V K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. L. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji, w pozostałym zakresie wniosek o zasądzenie kosztów oddalić;**
- 3. obciążyć skazanego T. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt V K (...),
uznał oskarżonego T. S. za winnego tego, że:

I. w dniu 28 marca 2019 r. w W. znieważył funkcjonariuszy Policji mł. asp. T. F. i sierż. sztab. A. P. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem, tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., oraz wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 28 marca 2019 w W. kierował pojazdem marki R. o nr rej. (...) pomimo wydanego zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego przez Sąd Rejonowy w W., sygn. akt V W (...), tj. przestępstwa z art. 244 k.k., oraz wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto w powyższym wyroku sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł wobec oskarżonego w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie 1 części wstępnej wyroku środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym, a także orzekł wobec oskarżonego za czyn opisany w punkcie 2 części wstępnej wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Apelację od wyroku Sądu I instancji złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości, zarzucając:

1. co do czynu I – orzeczenie kary rażącej niewspółmiernie surowej, a także niesłuszne zastosowanie środka zabezpieczającego;
2. co do czynu II – obrazę prawa materialnego, a to art. 30 k.k.;
3. co do obu czynów – obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 201 k.k.,

które to zarzuty zostały szczegółowo opisane w apelacji. Ponadto obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyn I kary o charakterze nieizolacyjnym i odstąpienie od zastosowania względem oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym;
2. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu II;

3. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku sądu I instancji wniósł także oskarżony, zarzucając obrazę prawa materialnego, a to art. 30 k.k. W ocenie oskarżonego Sąd 1 instancji oparł się na fałszywej opinii biegłych z zakresu psychiatrii i niezasadnie orzekł w stosunku do T. S. środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym. Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o wykluczenie opinii sądowo - psychiatrycznej, sporządzonej w przedmiotowej sprawie oraz zasięgnięcie ponownej opinii biegłych psychiatrów. Nadto oskarżony wniósł o zmianę kary orzeczonej za czyn opisany w punkcie I zaskarżonego wyroku na karę grzywny oraz o uniewinnienie go od czynu opisanego w punkcie II wyroku.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wyeliminował wyrazy „nakazowego” zawarte w pkt I i II części dyspozytywnej;
 2. z podstawy orzeczenia środka zabezpieczającego w pkt VI części dyspozytywnej wyeliminował przepis art. 93g § 2 k.k.,
- zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, zarzucając:

I. co do czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.:

- 1) rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:
 - a) art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na błędnym ustaleniu, że skazany znieważył pokrzywdzonego, podczas gdy w poczynionych ustaleniach faktycznych brak chociażby jednego, skonkretyzowanego określenia wypowiedzianego przez skazanego w kierunku ww. pokrzywdzonego, a więc w przypadku nieudowodnienia winy skazanemu nie powinien on ponosić odpowiedzialności karnej,
 - b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla skazanego korzystnych, skutkującej poczynieniem nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie:

- ustalenia, że skazany działał w związku z pełnieniem obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy, podczas gdy skazany działał jedynie podczas ich pełnienia, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie T. S. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego,
 - ustalenia, że skazany działał z zamiarem znieważenia funkcjonariuszy policji, podczas gdy z uwagi na znaczny stopień ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem działał nieumyślnie, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie T. S. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego,
 - pominięcia istotnej okoliczności, że skazany działał w usprawiedliwionym przekonaniu, że był prowokowany przez funkcjonariuszy publicznych, podczas gdy z opinii biegłych sądowych wynika, że oskarżony ma tendencję do ksenofobicznych interpretacji zdarzeń i zachowań osób, co skutkowało niezastosowaniem art. 226 § 2 k.k. w zw. z art. 222 § 2 w zw. z art. 28 § 2 k.k.,
- c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla skazanego korzystnych, skutkującej poczynieniem nieprawidłowych ustaleń faktycznych co do prognozy kryminologicznej skazanego, opierając się jedynie na opinii biegłych w zakresie uznania, że wobec skazanego zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia w przyszłości czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, podczas gdy dla prawidłowej oceny stopnia prawdopodobieństwa popełnienia przez sprawcę ponownie czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, niezbędnym jest, poza specjalistyczną opinią biegłych lekarzy psychiatrów, uwzględnienie dotychczasowej linii życia sprawcy, jego uprzedniej karalności oraz obecnej sytuacji życiowej, połączonej z prognozowaniem możliwości zaistnienia okoliczności i warunków sprzyjających zaprzestaniu leczenia i ewentualnością popełnienia przestępstwa, co miało wpływ na rozstrzygnięcie poprzez niesłuszne zastosowanie wobec skazanego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym,
- d) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych obrońcy skazanego o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, tj. dokumentacji medycznej, wydruku z CEIDG, dyplomu ukończenia studiów,

zaświadczenia o zameldowaniu, licencji na przewóz osób taksówką, podczas gdy dowody te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem zmierzały do wykazania, że nie zachodziły warunki do orzeczenia wobec skazanego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym,

e) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosków obrońcy skazanego o wydanie nowej opinii zespołu biegłych, podczas gdy sporządzona opinia była niepełna, nie zawierała analizy dotychczasowej dokumentacji medycznej skazanego, co skutkowało nieprawidłowym uznaniem, że zachodziły warunki do orzeczenia wobec skazanego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym,

f) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na braku odniesienia się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy skazanego, podczas gdy Sąd II instancji jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, a także w uzasadnieniu podać, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne, co skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku Sądu I instancji.

2) rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zakresie w jakim dotyczy pokrzywdzonej A. P. - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że użycie przez skazanego słów „jesteś brzydka”, „jesteś gruba” wypełnia znamiona pojęcia zniewagi, podczas gdy nie są to słowa powszechnie uznawane za obelżywe oraz nie mają charakteru znieważającego,

3) rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 93a § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 93c pkt 2 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i orzeczenie wobec skazanego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym, podczas gdy Sąd II instancji wyeliminował z części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji przepis art. 93g § 2 k.k., a zgodnie z art. 93b § 5 k.k. możliwość orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym występuje wyłącznie, gdy zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 93g k.k.

II. co do czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 244 k.k.:

1) rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku a to:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla skazanego korzystnych, skutkującej poczynieniem nieprawidłowych ustaleń faktycznych co do tego, że T. S. kierował samochodem marki R. nr rej. (...) w dniu 28 marca 2019 r. oraz że działał z zamiarem umyślnym, podczas gdy brak jednoznacznych dowodów na winę skazanego, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie T. S. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego,

b) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii, w celu ustalenia czy na nagraniu widoczny jest oskarżony oraz ustalenie w tym zakresie za wiarygodne zeznań świadków A. P. i T. F., skutkujące poczynieniem nieprawidłowych ustaleń faktycznych co do tego, że T. S. kierował samochodem marki R. nr rej. (...) w dniu 28 marca 2019 r.,

- co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie T. S. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego,

2) rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 30 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, podczas gdy skazany cierpi na zespół zaburzenia osobowości o typie osobowości „borderline” oraz że z tego powodu mógł działać w błędzie co do prawa, polegającym na błędnym przeświadczeniu o nieprawomocności rozstrzygnięcia jego wcześniejszej sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym w W. V Wydział Karny, sygn. akt V W (...), co w konsekwencji winno skutkować zastosowaniem art. 30 k.k.,

3) rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 244 k.k., poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, podczas gdy w opisie zarzucanego skazanemu czynu zabronionego nie przytoczono wszystkich jego znamion, tj. postaci zamiaru, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie T. S. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego.

III. Co do obu czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia – rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy skazanego, która nie uwzględnia istotnych okoliczności, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, mających wpływ na jej wymiar, a także zaniechanie rozważenia skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary,

a nawet odstąpienia od jej wymierzenia, co skutkowało nieuzasadnionym orzeczeniem kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym, podczas gdy sposób zachowania się i motywacja sprawcy, a także niska społeczna szkodliwość czynów oraz dotychczasowa niekaralność, winny wpłynąć na obniżenie wymiaru orzeczonej kary.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), w pkt II oraz wyroku Sądu Rejonowego w W. V Wydział Karny z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt V K (...), w pkt I-VII i uniewinnienie skazanego od popełnienia obu zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), w pkt II oraz wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 grudnia 2020r., sygn. akt V K (...), w pkt I-VII i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej delegowany do Prokuratury Okręgowej w W. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, w związku z czym zasługiwała na oddalenie.

Całkowicie bezpodstawny okazał się zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu wypełniającego znamiona art. 226 § 1 k.k. Przede wszystkim należy podkreślić, że w apelacjach obrońcy oraz oskarżonego nie został zakwestionowany stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji w zakresie, w jakim dotyczy znieważenia pokrzywdzonego T.F.. Z jego treści wynika, że w istocie został on skierowany przeciwko orzeczeniu I instancji. Jeśli zaś kasacja skierowana jest przeciwko rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji, a nie, jak wymaga tego prawo, przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego, to musi być uznana za oczywiście bezzasadną (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2020 r., III KK 25/20). Dla przyjęcia prawidłowości sformułowanego zarzutu konieczne było wykazanie, że zarzut ten został postawiony w apelacji i albo nie został w ogóle rozpoznany albo rozstrzygnięto go z naruszeniem prawa, co ostatecznie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia

(zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r., sygn. akt V KK 376/20).

Niezależnie od powyższego wypada podkreślić, że skarżący w kasacji *de facto* zakwestionował ustalenia faktyczne w sprawie („samo posługiwanie się określeniami wulgarnymi, obelżywymi nie świadczy jeszcze o popełnieniu przestępstwa znieważenia” – s. 7 kasacji). To zaś ze względu na niebudzące wątpliwości brzmienie art. 523 § 1 k.p.k. na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne. Na marginesie wypada jedynie zaznaczyć, że w toku postępowania przygotowawczego oraz pierwszoinstancyjnego zostały dokonane ustalenia wskazujące na te elementy zachowania skazanego, które świadczą o znieważeniu pokrzywdzonego T. F. (zob. k. 6,10, 327-328 akt).

Z tożsamyh względów niezasadny jest również zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 7 k.p.k. Może do niego dojść jedynie wówczas, gdy sąd ten prowadzi postępowanie dowodowe i czyni na tej podstawie własne ustalenia faktyczne, ewentualnie dokonuje zupełnie nowej oceny materiału dowodowego, prowadzącej do zmiany wyroku Sądu I instancji (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt V KK 314/20). Sąd odwoławczy w przedmiotowej sprawie nie dokonywał zaś własnych ustaleń faktycznych ani nie oceniał materiału dowodowego w sposób odmienny niż uczynił to Sąd I instancji. Co więcej, błędnie podniesiono w kasacji, jakoby sąd *ad quem* w sprawie dokonywał ustaleń faktycznych co do prognozy kryminologicznej skazanego oraz w zakresie kierowania przez skazanego samochodem w dniu 28 marca 2019 r (zarzuty I. b i c oraz II. 1. a). Już z tego powodu zarzuty należy uznać za nietrafne. Warto przy tym podkreślić, że także i w tym przypadku skarżący nie ustrzegł się błędu, jakim jest kwestionowanie ustaleń faktycznych w kasacji. Pod pozorem obrazy art. 7 k.p.k. poddał w wątpliwość bowiem fakty: działanie funkcjonariuszy związku z pełnieniem obowiązków służbowych, zamiar znieważenia pokrzywdzonych, działanie w błędzie co do znamion, zamiar kierowania pojazdem.

Całkowicie bezzasadne okazały się również zarzuty obrazy art. 170 § 1 k.p.k. (opisane w punktach: I. d, I. e, II. b). Wnioski o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, o wydanie nowej opinii zespołu biegłych oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii, zostały zgłoszone w

apelacji. W takim przypadku sąd drugiej instancji powinien - jeśli nie dostrzega potrzeby jego uwzględnienia - oddalić ten dowód według podobnych zasad co sąd *meriti*, a więc tylko w wypadkach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2009 r., sygn. akt V KK 231/08). Należy zauważyć, że Sąd odwoławczy dochował należytej staranności w wykazaniu, że treść opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej jest kompletna, jasna i niesprzeczna (s. 4-5 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji). Prawidłowo spostrzeżono, że zgromadzony materiał był wystarczający do wydania pełnej opinii na temat stanu zdrowia psychicznego skazanego. W takim przypadku jako zasadne należało uznać, że zgłoszone w apelacji wnioski dowodowe nie są przydatne dla poczynionych wcześniej ustaleń, a jedynie zmierzają do przedłużenia postępowania.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieodniesienie się Sądu odwoławczego do zarzutów kierowanych przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Sam skarżący zauważył, że „Sąd II instancji co prawda odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy skazanego wywiezionej w dniu 19 lutego 2021 r., natomiast pominął w zupełności zarzuty uzupełnione następnie pismami procesowymi obrońcy z dnia 15 lutego 2021 r. oraz 2 czerwca 2021 r.” (s. 11 kasacji). Kwestią podnoszoną przez skarżącego jest zatem brak rozpoznania zarzutów opisanych w pismach z dnia 15 lutego 2021 r. oraz 2 czerwca 2021 r. Dla porządku konieczne jest wskazanie, że apelacja obrońcy została wniesiona w dniu 21 stycznia 2021 r. Kluczowy dla oceny zarzutu jest fakt, że przywołane przez skarżącego pisma procesowe zostały wniesione już po upływie terminu do wniesienia apelacji przez obrońcę zgodnie z art. 445 § 1 k.p.k. Uzupełnienie apelacji po upływie terminu do jej wniesienia nie wywołuje skutków prawnych z uwagi na jego zawity charakter. Strona nie może zatem np. rozszerzyć zakresu zaskarżenia lub podnieść nowych zarzutów po przekroczeniu 14-dniowego terminu. Przyzwolenie na uzupełnienie przez stronę apelacji w postaci rozszerzenia zakresu zaskarżenia i podniesienia nowych zarzutów po upływie terminu określonego art. 445 § 1 k.p.k., byłoby swoistym jego przedłużeniem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II KK 178/18, Lex nr 2624996). Obowiązek odniesienia się w uzasadnieniu do zarzutów i wniosków apelacji wiązał go wyłącznie w zakresie zarzutów i wniosków zawartych w apelacji

wniesionej w terminie, nie wiązał zaś w zakresie zarzutów zgłoszonych po upływie terminu, jak to było w przypadku wskazanych przez skarżącego pism procesowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt II KK 169/21).

Z powyższym wiąże się bezpośrednio oczywista bezzasadność zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 1 k.k. w zw. z art. 1 k.k. Sąd odwoławczy w ramach kontroli odwoławczej nie badał bowiem kwestii kwalifikacji czynu przypisanego sprawcy na podstawie art. 226 § 1 k.k., bowiem w apelacjach w tym zakresie wyroku Sądu I instancji nie zakwestionowano. Zarzut ten pojawił się zaś dopiero w piśmie procesowym obrońcy skazanego z dnia 15 lutego 2021 r., jednak – z racji opisanych wcześniej – nie wiązał on Sądu odwoławczego co do zakresu kontroli wyroku Sądu I instancji. Podobne zastrzeżenie należy uczynić względem zarzutu obrazy przez Sąd odwoławczy art. 244 k.k., który nie był podniesiony w którejkolwiek z apelacji.

Nie sposób przyjąć także trafności zarzutu naruszenia art. 93a § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 93c pkt 2 k.k., którego skarżący upatrywał w wyeliminowaniu z części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji przepisu art. 93g § 2 k.k. Usunięcie tego przepisu było konieczne ze względu na dostrzeżony przez Sąd odwoławczy fakt, że skazany nie jest ani nie był chory psychicznie, jak również nie jest upośledzony umysłowo. Zgodnie z opinią biegłych ograniczenie poczytalności skazanego wynika z zespołu zaburzenia osobowości o typie osobowości borderline. Skoro zaś przepis art. 93g § 2 k.k. dotyczy stosowania środka zabezpieczającego wobec sprawcy chorego psychicznie lub upośledzonego umysłowo, to w przypadku skazanego T. S. nie stanowił on adekwatnej podstawy orzekania środka w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym. Niemniej jednak środek ten mimo eliminacji art. 93g § 2 k.k. z części dyspozytywnej wyroku wciąż można było zastosować na podstawie art. 93c pkt 2 k.k., tj. w razie skazania za przestępstwo popełnione w stanie ograniczonej poczytalności określonej w art. 31 § 2 k.k. Sąd odwoławczy wykazał jego zasadność w przypadku skazanego T. S., w szczególności ze względu na zaburzenia emocji i osobowości, które wymagają specjalistycznych oddziaływań i długotrwałej psychoterapii.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut obrazy 30 k.k. W tym miejscu wypada podkreślić, że podnoszone przez skarżącego „błędne przeświadczenie o nieprawomocności rozstrzygnięcia jego wcześniejszej sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym w W., sygn. akt V W (...)” ze względu na zaburzenia osobowości skazanego nie stanowi błędu co do bezprawności opisanego w art. 30 k.k. Można by go ewentualnie rozpatrywać w perspektywie błędu co do znamion z art. 28 § 1 k.k., tj. w zakresie nieświadomości tego, że sprawca działa w przekonaniu, że nie wypełnia jednego ze znamion opisanych w art. 244 k.k. W takim przypadku sprawca nie ma bowiem świadomości, że nie stosuje się do orzeczonego przez sądu zakazu. Nieświadomość bezprawności może być uznana co najwyżej jako wtórna (zob. A. Zoll, w: W. Wróbel (red.), A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, Warszawa 2016, teza 25 do art. 28 oraz teza 7 do art. 30). Postawienie zarzutu naruszenia art. 30 k.k. skutkowało zatem *a limine* bezzasadnością zarzutu. Na marginesie jedynie należy przywołać ten fragment uzasadnienia Sądu odwoławczego, w którym wskazano, że o zakazie prowadzenia pojazdów skazany dowiedział się w styczniu 2019 r., a zatem zanim popełnił przypisany mu czyn z art. 244 k.k., co przemawia za przyjęciem świadomości skazanego co do opisywanej okoliczności.

Na koniec wypada wreszcie podnieść, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie ze względu na uchybienia opisane w art. 439 § 1 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, natomiast nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. W przypadku tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia rażąca niewspółmierność kary może być kwestionowana tylko w sposób pośredni, tj. jako wykazanie, iż taka cecha kary jest konsekwencją rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, wskazanego w kasacji (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt III KK 405/20). Tego obowiązku skarżący nie dopełnił, bowiem w jego ujęciu rażąca niewspółmierność kary ma wynikać z braku uwzględnienia „istotnych okoliczności, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy” oraz „niskiej społecznej szkodliwości czynów”

oraz „dotychczasowej niekaralności”, co w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nakazuje uznać zarzut za niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.